

Ruhsal Sorumluluk ve Vicdani Uyanış

İnsanın dünyadaki yolculuğu, yalnızca yaşamın dışsal-sosyal yüzeyinde değil, iç dünyanın ruhani derinliklerinde de sürer. Bu yolculukta her bilgi bir ışık, her farkındalık bir çağrıdır. Çünkü insan fark ettikçe dönüşür; dönüştükçe sorumluluk taşımayı öğrenir.

Sorumluluk, vicdanın rahminde doğar; bilgilenmeyle birlikte filizlenen, bilincin olgunlaşmasını sağlayan kutsal bir duygudur.

Her yeni bilgi, beraberinde bir yükümlülük getirir. Öğrenmek yalnızca bilmek değildir; bildiğini taşımayı, yaşatmayı ve paylaşmayı da gerektirir. Bu yüzden sorumluluk, bilginin bedelidir. Samimi insan öğrendikçe yalnızca kendisi için değil, bütün için de düşünmeye başlar. Çünkü farkındalık, insanı benliğin dar sınırlarından çıkarır ve onu evrensel bir bilinçle buluşturur.

Ruhsal sorumluluk, bu farkındalığın eyleme dönüşmüş hâlidir. İnsan, içsel gelişimini sürdürdükçe ve öğrendiklerini yaşamına yansıtıkça, çevresine bir ışık gibi yansır. Her bilinçli adım hem kendini hem bütünü dönüştürür. İşte bu, vicdani uyanışın ilk belirtisidir: insanın kendi varlığının ve hayatın anlamını kavramaya başlamasıdır.

İlahi sistem, insana defalarca yenilenme ve yükselme fırsatı sunar. Her düşüşte bir uyarı, her sarsılışta bir hatırlatma gizlidir. İnsan bu çağrılara kulak verdikçe idraki derinleşir; hakikatin kıyısına biraz daha yaklaşır. Bu yaklaşmanın doğal sonucu ise sorumluluk bilincidir. Çünkü insan, önce kendini onarmakla; ardından çevresini ve bütünü güzelleştirmekle yükümlüdür.

Gerçek sorumluluk, dışsal bir zorunluluk değil, içsel bir kabullenıştır. Bu kabullenme, “**ben**” merkezli yaşamdan “**biz**” bilincine geçişin ilk adımıdır. Sorumluluk derinleştikçe insanda vazife bilinci doğar. Vazife ise, idrak edilmiş

bilginin sevgiyle eyleme dönüşmüş hâlidir. O artık yalnızca bir bilgi değil, bir hizmettir; kalbin bilgece çabasıdır.

Vicdan, bu süreçte en güvenilir rehberdir. O, ruhun özünde var olan ilahi bir güçtür; sessiz ama adil bir sestir. Doğruyu yanlıştan ayırır, insanı içsel terazisinde tartar. Her insan, nihayetinde kendi vicdanının hükmüne göre yaşar ve yaptıklarının hesabını yine o adaletli sesin önünde verir.

Çünkü vicdan, Tanrı'nın insandaki yankısıdır.

Ruhsal sorumluluk ve vicdani uyanış, birbirini tamamlayan iki ışıktır. Biri bilincin aydınlanmasını, diğeri kalbin olgunlaşmasını temsil eder. İnsan, bu iki ışığı yaşamında birleştirebildiği ölçüde hem kendine hem bütün varlığa hizmet eden bir bilgelik düzeyine ulaşır.

Ve o zaman anlar ki: **Gerçek olgunluk, bilginin çokluğunda değil; vicdanın derinliğindedir. Ahlaki tutarlığın dışavurumu olan dürüstlükte ve samimiyetin pratiğindedir.**

Yusuf Beğtaş